

Hekta på gress

På Gimsøy bor det en irsk mann. Han har ansvaret for 800 mål med plen. Når snøen endelig smelter og gresset blir grønt, puster han lettet ut. Både han og plenen har overlevd nok en vinter.

– **Se hvordan dette** gresstrået går rundt seg selv. Det er som om det beskytter seg selv fra vær og vind.

Jeg ser nærmere på gresstrået - Poa pratensis- en gresstype som er kjent for å overleve i værbitte landskap. Jeremy Mulvihill napper noen, tynne, skjøre gresstrå opp fra den grønne plenen. Han lar de falle mellom fingrene sine, holder ett igjen. Ser på det, løfter det opp mot lyset.

– Disse gror i Lofoten naturlig, så derfor trives de så godt her på golfbanen, sier Jeremy på forståelig irsk-engelsk.

De brune øynene hans er omkranset med lange, svarte øyevipper. Han myser, smiler og lar det falle ned på den velpleide plenen.

– It's looking good. De har overlevd vinteren. Plenen blir grønn i år også, sier han.

Jeremy har bare noen minutter før sett ned og blunket brydd når jeg har bedt han se inn i kameraet. De røde kinnene rødmer gjennom den solbrune huden. Han liker ikke oppmerksomhet, men glemmer fort sjenansen når han snakker fag. Som «greenkeeper» på Lofoten Links ute på Gimsøy er han i sitt ess. Han har nettopp kommet tilbake til Norge – først fra noen måneder hjemme i Irland, så fra ferie i Vietnam med kjæresten. Det blir for mørkt og trist på Gimsøya for iren i vintermånedene. Gresset svinner hen, gulner for så til slutt å forsvinne under et tykt, hvitt teppe. Dette orker ikke Jeremy å være vitne til. Hvert år – 1. desember – stikke han. Han kommer tilbake samtidig med trekkfuglene. Med sommerfugler i magen og håpefullt blikk ser han at plenen sakte, men sikkert vekkes til livet igjen. Litt sterkere og litt grønnere hvert år.

– Det er fjerde våren min her nå. Det er så fint å være tilbake igjen. Men skummelt også. I begynnelsen av april var alt så brunt. Men se – det begynner å bli grønt, og i år tror jeg det blir grønnere enn i fjor, smiler han.

JEREMY TROR IKKE han kunne levd her desember, januar og februar.

–Jeg har vært mye i Sverige med kjæresten. De siste årene har vi reist til Filippinene og i år altså Vietnam. Mye sol, smiler han.

Men Jeremy er vant med regn og vind. Han er vokst opp i Bellybunnion, en kystby i County Kerry sørvest i Irland

– County Curry likner veldig på Lofoten egentlig. Det er et sted veldig mange drar på ferie for å oppleve naturen. Det er vakre strender og flotte fjell. Likner veldig.

– Virkelig?

– Å ja! sier han plutselig på norsk.

– Vi har ikke så høye fjell som det er her, da. Høyeste fjellet er vel 1000 fot. (304,8 meter, red. ann.)

Jeg ser på et bilde av Bellybunnion. De rundt 300 meter høye klippene og fjellene reiser seg rett opp fra vannet. Lange, hvite strender og irrgront gress. Jeg skjønner hvor fascinasjonen hans både fra gress, golfbaner og Lofoten kommer fra. Jeremy jobbet som greenkeeper på Bellybunnion Golf Club i mange år.

– Denne banen har vært en av topp 10 i verden. Her har både Tiger Woods og Bill Clinton spilt. Jeg husker vi kunne ha rundt 140 amerikanere innom om dagen. Bellybunnion er en liten by, men er altså veldig mye besøkt om sommeren – mye takket være golfbanen, forteller Jeremy og fortsetter.

– Men akkurat som her, så skjer det ikke stort på vinteren. Da er det ikke mange folk å se. Men det blir ikke så mørkt der. Vintrene er lettere å takle hjemme enn de er her, sier Jeremy og kaster to, tre blåbær i munnen.

– Jeg sluttet å røyke for to uker siden, så jeg må ha noe å tygge på hele tiden, forklarer han.

IRREN KOMMER fra en golfglad familie. Han er eldst i en søskenflokk på fem. Alle spiller golf, men ikke alle er like hekta som han - særlig ikke på gress.

– Vi bor faktisk rett over gata for golfbanen, så naturlig nok blir det en del golfing. Jeg begynte tidlig å være caddy for de amerikanske turistene.

Jeg bar rundt på golfbagen deres, og begynte å spille selv også.

Om golfbanen ikke hadde vært der, hadde det ikke vært noen ting – bare strender, ler han.

Utseendemessig likner Jeremys favorittgolfbaner ved at de begge ligger ved havet og derfor er såkalte links-baner. Links er den eldste typen golfbane og ble først utviklet i Skottland, golfens hjemland. Slike golfbaner ligger alltid ved kysten, på sandet jordsmonn, med få vannhindre og ofte ingen trær. Utfordringene ved golf på linksbaner er ofte banens egen natur, som ofte karakteriseres av ujevne «fairwayer» (hovedbanen hvor gresset er klippet så lavt at det som regel er lett å slå ballen), tykk «rough» (upreparert område) og små, dype bunkere. Beliggenheten ved kysten har også sin utfordring. Det er mange linksbaner preget av sterk vind. Dette påvirker spillestilen og er populært blant golfere som kan spille lave, presise slag. Mange linksbaner består av ni hull som spilles utover kysten i én retning og ni hull som spilles innover i motsatt retning. Men dette er den gamle måten å bygge linksbaner på. Jeremy forklarer at på Gimsøy moderne har de to sløyfer på ni hull hver, hvor man er tilbake ved klubbhuset etter ni hull. Slik kan en velge å bare å spille ni om en ikke har tid til 18 hull, som tar cirka fire og en halv time.

– Bellybunnion ligger mye høyere over havet enn denne her, og har mye mer sand under plenen. Den har faktisk noen av de største sanddynene i Europa, forteller Jeremy engasjert. En kan se at på Gimsøy er naturen råere og dermed har golfbanen mer steinlandskap. To av Gimsøyas «sanddyner» er faktisk eldgamle vikinggraver. – Det er hemmelig hvilke hauger som rommer vikinggravene, men folk synes det er veldig stas uansett å vite at de spiller på historisk grunn, smiler Jeremy i det vi går forby en stor haug ved en av fairway-ene.

DETTE ER FØRSTE DAGEN golfbanen har åpnet i år. Det er flere ivrige golfere som er ute. Det er klubbens mest ihuga og tofaste medlemmer som er ute i dag. Noen kommer fra Vestvågøy, men bortsett fra dem er det ingen andre "turister". En gjeng fra Svolvær nærmer seg hull nummer 13. De stiller seg opp på «tee-n», eller utslagsstedet som det heter på godt norsk. De sier de har sittet hjemme og trippet og gledet seg helt siden de slo sitt siste slag forrige sesong. Den yngste har på seg røde, foreløpig rene, bukser med hvit skrift på. Henrik står det nedover buksebenet. – Han her er det bare å se opp for, sier en eldre mann i følget og ser bort på Henrik mens han stiller seg opp i rett positur. Kølla ligger rett foran ballen. Venstre hånd øverst på «drivervan», så høyrehånd. Henrik ser bortover fairway-en og mot green-en. Så et siste blikk på ballen igjen. Rumpa litt ut, knekk i knærne, strake armer, avslappede skuldre. Slaget kommer hardt og presist. Langt der bort ligger et hvit prikk på det lysegrønne gresset. Henrik gjør en grimase. Ikke helt fornøyd. Nestemann tar plass.

JEREMYS HJEMMEBANE har rundt 3000 medlemmer. På Lofoten Links har de 250 medlemmer. Foreløpig. Både Jeremy og daglig leder, Frode Hov, har store planer. Jeremy begynte å jobbe for Frode Hov i 2013. En venn av han tipset han om jobben. Da jobbet han på en annen bane i en annen by, Dingle. – Også en liten by men med en spektakulær golfbane. Byen likner litt på Henningsvær. Gamle fiskere og yngre bohemer, smiler han. Der jobbet han i 10 år, men økonomien var ikke så god. Da han hørte om jobben på Gimsøy, ble han veldig gira.

– En links-bane i den arktiske sirkelen som var under oppbygging var nok for meg. Jeg dro med en gang.

Ni hull skulle bli til 18.

Til og med russen tar seg tid til å spille ute på Lofoten Links. I juli spiller folk døgnet rundt.
Foto: Iselin Øverbø

– Det var mye jobb å gjøre. Vi leide et selskap, men endte opp med å gjøre mesteparten selv. Det var kaotisk og hektisk, men herre Gud så gøy og lærerikt! Vi hadde egen «shaper» fra Skottland og en egen arkitekt. Jeg satt mye i bulldoseren, ler han.

Lofoten Links ble i fjor kåret til en av tre beste nykommere, og banen får mye oppmerksomhet internasjonalt.

– Vi har noen selskaper som lurer på å arrangere turneringer her. På en greenkeeper-side jeg er medlem av, postet jeg noen bilder av banen for å få svar på et problem jeg hadde. Ingen ville hjelpe meg med problemet mitt, alle bare kommenterte hvor vakker bane vi har, smiler Jeremy.

– Hver golfbane har et signaturhull. Her er det veldig vanskelig å velge ett hull. For hvert hull er så spesielt. Det er ikke en stor golfbane, men arkitekter har skrevet at den er veldig unik i hvordan den er bygd på. Den har mer finesse, enn mange av de masseproduserte

golfbanene som ble laget på 50-60-tallet. Vi behøver ikke være 8000 meter lang for å være med å konkurrere på verdensbasis. Golf handler om strategi og planlegging. Her stiller vi sterkt, tilføyer han. I fjor høst var Suzanne Pettersen og hennes sponsorer IMG på besøk ute på lille Gimsøy og snuste på golfbanen. De er interesserte i å spille her, men ingenting er planlagt ennå. Jeremy og Frode venter foreløpig i spenning.

– IMG eier tennis, golf, mote... alt. De var her i november. Det var snø og dårlig vær, men da de så dronevideoene Frode har, fikk de nesten orgasme, hahaha. Tenk om de hadde kommet hit for å spille. Jeremy puster inn og ser drømmende ut mot havet.

HAN BLIR TIL 1. DESEMBER.

Før han drar legger Jeremy sand over golfbanen, som et beskyttende teppe, før vinterteppet kommer og gir sin